Johannes XXI, Pont. Max. (formerly Petrus Hispanus): Copulata tractatuum Petri Hispani et parvorum logicalium etiam Syncategorematum, cum textu, secundum doctrinam Thomae Aquinatis

[Cologne: Heinrich Quentell], 4 Dec. 1489, 1489 Seite 303

archa noe que scз non poterant extra cõseruari. ⁊ tūc ē ꝓpositio vera ⁊ est ibi suppositio cõfusa. ⁊ tunc sensus ē ꝙ omne suppositum animalis quod nõ potuit viuere ī aquis fuit in archa noe. Alio modo accipit illa ꝓpositio in sensu quem facit. ⁊ tunc animal iterū supponit confuse ⁊ tūc ꝓpositio est falsa. qꝛ sensus est de quocūqꝫ verū est dicere qđ fuit animal de illo verū est dicere ꝙ fuit in archa noe qđ est falsum

Arguit. In dicta ꝓpõne animal nõ distribuitur ꝓ suppositis. ergo nõ supponit cõfuse sed magis simpliciter. Antecedens ꝓbat. quia distribuit ꝓ singulis generū. Dicendum ꝙ si animal in illa ꝓpõne accipiat ꝓ singulis generum adhuc est suppositio confusa ⁊ nõ simplex. licet enim animal tūc nõ distribuat ꝓ suppositis simplr distribuitur tamē ꝓ inferioribus in respectu. scз ꝓ spēbus qđ sufficit. Unde etiam potest fieri descensus ad inferiora in respectu scз ad species. licet non posset fieri descēsus ad inferiora simplicit id est ad indiuidua

Personalis autem suppositio est acceptio termini communis pro suis inferioribꝫ vt cum dicitur homo currit: iste terminus homo supponit ꝓ suis inferioribꝫ.

Hic consequenter diffinit scđm mēbrum dicte diuisionis scз suppõem ꝑsonalem. dicens ꝙ suppositio ꝑsonalis est acceptio termini cõmunis ꝓ suis inferioribus id est ꝓ suppositis sue nature ⁊ essentie subiectis qualia dicunt in ꝓposito ꝑsone quasi ꝑ se vne quia qđlibet ipsorum est singulare ⁊ indiuiduum ⁊ incommunicabile habens vltimam vnitatem nature que est vnitas materialis. Exemplum ponit in littera.

Ar. Terminus communis nõ significat sua inferiora. ergo nõ supponit pro eis. Tenet cõsequentia quia suppositio ꝑsupponit significationē. sз antecedens est notum quia nõ significat hoc aliquid sed quale quid. Dicendum ꝙ significatio est duplex. quedam est ꝓmaria ⁊ ꝓncipalis ⁊ sic terminus communis solum significat naturam cõmunem ⁊ nõ supposita. et sic significatio nõ accipit quando dicimus ꝙ suppositio presupponit significatõem. vel ꝙ significatio sit genus ad suppõem. Alia est significatio cõmuniter capta ꝓut se extendit ad significatõem ꝓmariam ⁊ secūdariam simul. ⁊ sic terminus communis non solum significat naturam sed etiam supposita. qꝛ significat supposita significatione secundaria ⁊ illo modo significatõ ē aliquid communiꝰ suppositõe. ⁊ illã significatõem generalit captã ꝑsupponit suppõ

Ar. Terminus singularis supponit ꝑsonaliter. probatur quia suppositio ꝑsonalis dicit a persona sed stare ꝓ ꝑsona conuenit terminis singularibꝰ. Dicendum ꝙ suppositio dicitur personalis quia ē termini communis pro persona siue pro inferioribus. ⁊ ergo acceptio termini communis pro persona solum ꝯuenit termino communi supponenti personaliter. Et si querat quomodo potest sciri an terminus capiatur pro suppositis vel ꝓ natura. Dicendum ꝙ scitur penes ꝓdicata quia talia sunt subiecta qualia ꝑmittunt ab eorum predicatis

Ar. Si suppõ ꝑsonalis haberet fieri quando terminus cõmunis accipit pro ꝑsona sequeret ꝙ non esset suppositio ꝑsonalis cum dicit azinus currit quia azinus nõ habet aliquas ꝑsonas. cuз ꝑsona solum sit rõnalis creature indiuidua substantia. sed azinus ꝑticularis non est huiusmodi. Dicendum ꝙ ꝑsona accipit dupľr. vno modo ꝓprie ꝓm ꝓmam eius significationem siue impõem. ⁊ sic significat indiuiduuз intellectualis nature ⁊ sic nullus azinus est ꝑsona. Alio mõ accipit ꝑsona generalit ꝓm ꝙ venit in vsum cõit loquētiū. ⁊ sic accipit ꝓ indiuiduo vł quocūqꝫ supposito et sic suppoīta azini lapidis ⁊ ligni dicunt ꝑsone. Et h vltimo mõ debet h capi. Iuxta ꝙ notãdū ꝙ differētia est inter ista tria. scз suppoītū indiuiduū ⁊ ꝑsona si ꝓꝓe capi ant. Nã indiuiduū dicit singulare cuiuscūqꝫ predicamēti indr̄nter siue sit substantia siue accn̄s. sicut Sortes đr indiuiduū substãtie. hec albedo hec nigredo dicunt īdiuidua accn̄tis. Suppositū ãt đr indiuiduū ꝓdicamēti sube qꝛ suppoītū ꝓt aliqđ qđ est sub alio poītū tãqꝫ subiectū qđ nõ cõueit accn̄tibꝫ. Persona vero ē suppoītū intellcūalis creature. ⁊ diffinit sic a boetio. Persona ē intellectual nature indiuidua suba alteri nõ innitēs. vn̄ ꝑsona sic solū repit in deo ⁊ in substãtijs sepatis ⁊ in hominibꝰ q solū st intellectuales. Dicitur notanter alteri nõ innitēs ꝓpter tria q videnť eē ꝑsone ⁊ nõ st. ꝓmū est huãnitas in xp̄o q nõ est ꝑsona sз est assumpta a vbo in diuinis. ⁊ sic in xp̄o solum ponimus vnam ꝑsonam. Scđo ꝓpter ꝑtes substantiales q st in toto. ergo nõ dicunt esse ꝑsone. Tercio dicit ꝓpter animam rõnalem q licet aliquando ꝑ se substat cuз tamen semꝑ habeat renisum ad corpus seu inclinatõneз iō nõ meret dici ꝑsona. Ex isto ꝑtз correlarie ꝓmo ꝙ ī ꝓpoīto idē st suppõ ꝑsonalis ⁊ indiuidual. Patз scđo ꝙ ista tria suppoītū īdiuiduū ꝑsona hn̄t se sicut supius et inferiꝰ. nã indiuiduū est supius ⁊ sub illo est suppositum ⁊ sub supposito est ꝑsona

Qr. Utrū sit suppositio ꝑsonalis in hac oratione hec herba crescit in orto meo demõstrando aliam ab herba mea. Dicendum ꝙ non est suppositio ꝑsonalis sed discreta vł simplx. qꝛ si accipiatur illa ꝓpõ ꝓm demõstratõem ꝑsonalem. scз demonstrando aliam herbam extra ortum meum tunc dicendo hec herba crescit in orto meo. est suppõ discreta. sed oratio est fłā. Si autem fit demõstratio impꝑsonalis id est simplex tunc est suppõ simplex. quia ꝓlus est ꝙ natura illius herbe est in orto meo

Item ꝑsonaliū suppositionū alia est determinata. alia cõfusa. Determiata suppositio est acceptio termini cõis indiffinite sūpti. vł cū signo ꝑticłari sumpti. vt hõ currit. Et dicit vtraqꝫ illarū determiata. qꝛ licet in vtraqꝫ istarū. iste terminꝰ hõ supponit ꝓ omni homine tã currēte qꝫ nõ currēte. tamē ꝓ vno solo hoīe currēte vera dicitur. Et qꝛ aliđ ē supponere ⁊ aliđ est locutõem eē verã ꝓ aliq vel fłąз igit in ꝓdictis ꝓpõibꝰ vt dictū ē iste terminus homo supponit pro omni homine tã currēte qꝫ nõ currēte licз reddat locutõnē verã ꝓ currēte solo. Q ãt ī vtraqꝫ istarū sit

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-222/0303
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG